

Agustí Gibernau Llovera

en Gibernau de Can Duran

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

L'Agustí Gibernau va néixer al rovell de l'ou del Masnou, en una casa del carrer de Sant Felip, l'estiu del 1934. El pare treballava al banc de Santander, a l'agència que hi havia a la Rambla, davant del Sepu, i després a la del passeig de Gràcia; la mare portava la casa, com tantes dones en aquella època. Els avis masnovins tenien professions més emocionants: l'àvia, llevadora i l'avi, capità del transatlàntic Alfonso XII, similar al Titànic; de fet, al Masnou, hi ha un carrer dedicat a Capità Agustí Gibernau, ja que l'avi es deia com ell.

«Vaig venir a Alella perquè em vaig quedar el cine, on vaig estrenar-me la primera setmana de juny de l'any 1951», explica en Gibernau; «aquí vaig tenir la gran sort de conèixer la que va ser la meua dona, la Cristina, que tenia catorze anys (llavors ell en tenia només setze); el 24 de juliol, dia del seu sant, li vaig dedicar a la ràdio la cançó *Toda una vida...*. Després vam ser *nòvios*, ens vam casar l'any 1959 i vam tenir dues filles: la Cristina i la Sílvia». La Cristina Duran ha estat un dels puntals de la seva vida i una allelloca que hauria merescut ser amb ell en aquesta secció de la revista. Malauradament, va morir víctima de la covid el mes d'abril passat.

Nascut als anys trenta, segons en Gibernau, les allelloques joves dels anys quaranta eren molt maques. La prova és que, de la seva generació, va haver-hi set nois del Masnou que ens van casar amb set noies d'Alella. A ell, l'oportunitat de dur el cinema li va venir del que després seria el seu padrí de casament, que regentava la sala del Masnou i la d'aquí, situada al primer pis de la casa on la família Duran ja hi tenia el bar, «que llavors era només bar», precisa en Gibernau.

A dalt, doncs, s'hi feia el cine i en determinades dates es feia ball; com que als anys cinquanta aquesta era l'única distracció, tenia molt d'èxit... malgrat les complicacions: «Quan marxava la llum, havia d'anar al Masnou a buscar amb la moto el senyor que l'arreglava, mentre tenia el cine parat», explica. Dels primers temps en Gibernau recorda la impressió que li feia la foscor de la Riera quan tornava cap a casa de nit, a peu, i que no hi passava cap cotxe. Llavors vivia al Masnou, on va continuar residint amb la Cristina un cop casats, ja que ell portava a més a més el cinema de Santa Coloma i hi anava cada tarda. Els caps de setmana tots dos pujaven a Alella a ajudar els pares d'ella amb el bar.

A partir dels seixanta, però, a causa de la competència de la televisió i la mobilitat que proporcionava el sis-cents, el cine va anar decaient. «Aleshores ens vam dedicar al Duran amb la Cristina i els seus pares, i a partir del 71 ens en vam fer càrrec nosaltres», explica en Gibernau, i comenta agraït els col·laboradors amb què van comptar i la bona acollida que van tenir. Cal no oblidar, però, la part més dura del negoci, que va passar a ser un restaurant amb un amplíssim horari de cuina: «Obríem a les set del matí i tancàvem cap a la una de la nit... però érem joves i ho fèiem amb molt de gust», afirma. Quan van haver de triar quin dia de la setmana tancarien, van escollir els dijous pensant, amb mentalitat pencaire i de fer calaix, que n'hi havia

tres (aquells *que relucen más que el sol*) en què obririen igualment perquè eren festius, però els temps han canviat i ja fa anys que la casa tanca el dijous sant i els dies de *corpus* i de l'ascensió, com tots els altres dijous laborables.

En l'èxit del Duran hi té a veure, en part, el futbol i, sobretot, el Barça: són molts allelloques que han vist al cafè de baix partits televisats o hi han fet porres quan hi havia un Barça-Madrid. L'equip blaugrana és també una de les grans aficions d'en Gibernau i una de les causes que l'ha fet bellugar-se pel món: «Jo hi havia tingut molta afició i havia viatjat força amb el Barça», explica. «Així vaig conèixer molts jugadors, i també bastants havien vingut a dinar aquí», afegeix, i esmenta Johan Cruyff, entre d'altres. Va coincidir, per exemple, amb Agustí Montal, i fins i tot el jugador del *dream team* Eusebio va assistir al casament de la Sílvia. «Com que treballàvem molt els caps de setmana, els desplaçaments de copa d'Europa es feien els dimecres, i nosaltres sortíem dilluns», fins al dijous. «Així vaig conèixer bastants llocs d'Europa, però només d'estar-hi un dia», diu. Guarda bon record tant dels indrets visitats, dels quals destaca Islàndia, com dels partits

que justificaven el viatge. «Recordo un gol de Maradona a Belgrad, amb tot el camp aixecat per aplaudir-lo...» Justament l'entrevista que hem fet per preparar aquest retrat ha tingut lloc l'endemà de la mort del mite futbolístic argentí.

Tant acompanyant el Barça com quan, ja jubilat, ha visitat altres indrets del món, arreu ha trobat gent que l'ha reconegut; és el que comporta ser una de les cares visibles d'un restaurant popular com Can Duran: «Banyant-me a Granada, uns de Badalona ens van conèixer... i m'ha passat a molts llocs molt més llunyans, estant-hi de viatge turístic. La Cristina em deia: "Si hi anessis amb l'amant, t'enganxen segur!"»

Una altra de les grans aficions d'en Gibernau és el dòmino: encara ara hi juga amb en Salvador, antic treballador de la casa, de parella habitual. Amb ell els anys noranta van quedar primers en un *open*. Les morts recents

d'en Josep Perich i d'en Cinto Juan, veïns i amics estimats, afegides a la de la Cristina, l'han deixat tocat i trist; per sort, la roda de la vida continua girant i fa uns dies que té l'alegria d'haver esdevingut besavi.

L'Agustí Gibernau continua essent molt aficionat al cinema. «Veig moltes pel·lícules d'aquella època», la del temps que portava la sala de sobre el cafè de baix, «i ara també pel·lícules i sèries a la televisió: el cine i el futbol són les dues debilitats que tinc», confessa; «també m'agrada llegir, o sigui que per això del confinament no ha calgut gaire sacrifici per part meua».

L'antiga sala de sobre el restaurant, un cop tancada, la van fer servir de magatzem durant anys, i ara hi té el despatx la Sílvia, que és ja la tercera generació que porta l'establiment. L'espai de l'antiga cabina de projecció l'ocupa un generador que hi van instal·lar quan sovintejaven els talls de llum al poble. I a baix, rere la barra, el seu net Albert garanteix la continuïtat del Duran i la memòria de la Cristina i l'Agustí. ●

Molts allelloques i passavolants que es paren a esmorzar al cafè de baix l'associen amb Can Duran. Els d'aquí el relacionem també amb la Moncloa, on hi ha la terrassa del restaurant, i amb el dòmino del Casal. I gent de fora l'ha reconegut (perquè l'ha conegut abans a Alella) a llocs ben llunyans d'aquí. Al Masnou hi ha un carrer amb el seu nom, que és també el del seu besavi, Agustí Gibernau, capità d'un transatlàntic.